

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5OboE/126/2013
Identifikačné číslo spisu:	8503899518
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8503899518.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému A. S., nar. XX. T. XXXX, U., o vymoženie 585,54 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 2 Er 172/2003, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2013, č. k. 11 CoE 74/2012-79 a o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2013, č. k. 11 CoE 74/2012-79, takto

rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie do volacieho konania sa z a m i e t a .

Dovolanie oprávneného sa odmieta.

Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2013, č. k. 11 CoE 74/2012-79, v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania, zastavuje.

Povinnému sa náhrada trov dovolacieho a odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Stará Ľubovňa 18. novembra 2003 poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnice spísanej 15. júla 2003 notárom JUDr. Ondrejom Duriacom pod sp. zn. N 1795/03, NZ 59836/03.

Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením z 28. mája 2008, č. k. 2 Er 172/2003-46 bez návrhu vyhlásil exekúciu za neprípustnú a v ďalšom ju ako takú zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/, § 58 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v spojení s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 251 ods. 4 O. s. p. Žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov nepriznal v zmysle § 251 ods. 4 a § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému zároveň nepriznal trovy exekúcie podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže tento nepredložil ich vyúčtovanie.

K záveru o neprípustnosti a potrebe zastavenia exekúcie dospel okresný súd po preskúmaní zmluvy o úvere, notárskej zápisnice, splnomocnenia, udeleného oprávneným na zastupovanie, ako aj

splnomocnenia, ktoré je súčasťou zmluvy o úvere. Zistil, že právny zástupca oprávneného zastupoval aj povinného na základe splnomocnenia, udeleného mu v zmluve, ktoré bolo súčasťou zmluvy o úvere, podpísanej povinným ako zmluvnou stranou. Právny zástupca oprávneného tak bol vopred splnomocnený na uznanie dlhu za povinného, a to už priamo pri podpise zmluvy o úvere, t. j. v čase, keď uznal dlh za povinného v prospech oprávneného do notárskej zápisnice a podal návrh na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného. Takto udelené plnomocenstvo považuje okresný súd v rozpore so záujmami zastúpeného a notárska zápisnica nie je spísaná osobou oprávnenou na uznanie dlhu za povinného. Oprávnený tak nemá exekučný titul v zmysle § 41 ods.2 písm. c/ Exekučného poriadku, a to vykonateľnú notársku zápisnicu.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Prešove ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením z 29. apríla 2013, č. k. 11 CoE 74/2012-79 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neplatnú a vo výroku o zastavení exekúcie potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu v jeho napadnutej časti, považujúc ho za vecne správne. Súd prvého stupňa správne, vychádzajúc zo v spise založených listinných dôkazov, posúdil otázku platnosti, resp. neplatnosti splnomocnenia, obsiahnutého pre Mgr. Tomáša Kušníra priamo v zmluve o úvere. K dôvodom, ktoré uviedol súd prvého stupňa, považoval odvolací súd za potrebné uviesť aj to, že v danom prípade zo strany povinného nešlo o slobodný prejav vôle, ak vo formulárovej zmluve je už uvedený jeho zástupca bez toho, aby tohto poznal, pričom z textu splnomocnenia vyplýva, že zastupovanie smeruje k urýchlenému vyhotoveniu exekučného titulu bez toho, aby v prípade sporu muselo prebehnúť súdne konanie, a teda nesmerovalo k obhajovaniu záujmov dlžníka ako celku (§ 22 Občianskeho zákonníka). V takomto prípade treba takúto dohodu o zastupovaní považovať za neplatnú pre rozpor so zákonom v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Z tohto hľadiska potom Mgr. Tomáš Kušník nemal oprávnenie urobiť vyhlásenie o uznaní právneho záväzku a o súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e/ O. s. p. a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, ako je uvedené v notárskej zápisnici N 1795/2003, NZ 59836/2003 z 15. júla 2003, ktorá tak nemôže byť exekučným titulom v zmysle § 41 ods.2 písm. c/ Exekučného poriadku. Existencia uvedeného zákonného dôvodu neprípustnosti exekúcie, i keď v štádiu exekučného konania po vydaní poverenia súdnemu exekútorovi na jej výkon, oprávňuje exekučný súd takúto exekúciu po vyhlásení jej neprípustnosti, zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správne.

K ďalším odvolacím dôvodom oprávneného, týkajúcim sa preskúmaného rozsahu uznesenia prvostupňového súdu, odvolací súd v závere doplnil, že zo v súčasnosti už stabilizovanej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako i uznesenia Ústavného súdu SR č. k. 425/2011-19 z 29. septembra 2011, jednoznačne vyplýva ex offio povinnosť všeobecného, resp. exekučného súdu, kedykoľvek v priebehu exekučného konania skúmať, či sú splnené všetky zákonné predpoklady pre vedenie takéhoto konania, okrem iných i existencia relevantného exekučného titulu, bez ktorého nemožno exekúciu vykonať. Odvolací súd tak z tohto hľadiska nedospel k záveru o potrebe preskúmať v predmetnej exekučnej veci nesúladi všeobecne záväzného právneho predpisu s Ústavou SR, zákonom, alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná a prerušiť tak za tým účelom predmetné konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p.

Oprávnený v predmetnej exekučnej veci, okrem podaného odvolania, navrhol prerušenie konania postupom, podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Odvolací súd v štádiu odvolacieho konania o tomto návrhu rozhodol tak, že tento návrh zamietol, a to preto, lebo nie sú naplnené podmienky ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Toto ustanovenie vyžaduje, aby v prípade, že súd chce konanie prerušiť, predtým rozhodol, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. Takéto rozhodnutie odvolací súd nevydal, a preto nie je dôvod na aplikáciu ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Odvolací súd zamietol návrh na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ preto, lebo nie je dôvod tieto otázky riešiť, keďže rozhodnutie vnútroštátneho

súdu, aplikujúc vnútroštátne procesné a hmotnoprávne predpisy, môže viesť k zastaveniu exekúcie v prípade, že označený exekučný titul nie je exekučným titulom, ako tomu bolo v tomto prípade. Položené otázky nie sú relevantné pre rozhodnutie v tejto veci a uplatnenie práva spoločenstva je také jednoznačné, že neexistujú o tom nijaké rozumné pochybnosti (rozsudok Súdneho dvora C-283/81). Pokiaľ ide o prvú otázku, predstretú odvolateľom, či je možné za neprijateľnú podmienku považovať jednostranný právny úkon spotrebiteľa, ktorý má možnosť ho kedykoľvek odvolať a ktorým splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal v rámci zmluvy o úvere dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva, a na tomto základe zamietnuť exekúciu pohľadávky z tejto zmluvy, túto súd riešil v tom smere, že právny vzťah zastúpenia, na základe ktorého splnomocnenec vystupoval, bol neplatný, a preto nebolo treba nastolenú otázku riešiť.

Druhá otázka, či je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné a hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na Smernicu 93/13/EHS, zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi, je taktiež irelevantná, keďže súd nevykonával exekúciu pre neexistenciu exekučného titulu, ktorý je podmienkou pre postup exekučného súdu.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie a doplnenie dovolania, ktoré odôvodnil tým, že:

súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),

v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),

súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),

konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Na základe právnej argumentácie uvedenej v dovolaní oprávnený navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu bola oprávnenému priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Oprávnený tiež navrhol, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predložil prejudiciálne otázky v znení, aký je uvedený v dovolaní. Oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2013, sp. zn. 11 CoE 74/2012, a to so zreteľom na uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený aj odvolanie v časti, ktorou odvolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o

fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo, vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu a odvolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Najvyšší súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom najvyšší súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľto zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie protiuzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanieprípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., oprávneným napadnuté uznesenie alenevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 47/2013 z 21. októbra 2013 a sp. zn. 5 Oboer 29/2013 z 19. septembra 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 205/2011 z 1. februára 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Tieto právne závery zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - nie je vykonateľný exekučný titul.

Námietka oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, nie je dôvodná. Tak, ako správne poznamenal oprávnený, zákonom č. 230/2012 Z. z., účinným od 9. augusta 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Oprávnený namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú, a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie oprávneného však nie je dôvodné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, pretože v danom prípade exekúciu zastavil uznesením z 28. mája 2012 a uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až 9. augusta 2012. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevezhladol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami, vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania, tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady, uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

V súvislosti s odvolaním, ktoré oprávnený podal proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, vo výroku, ktorým odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol, Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať (§ 103 O. s. p.) a dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodiť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v prvej hlave prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria tie, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto podmienkou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, z úpravy ktorej vyplýva, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

V prejednávannej veci odvolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, ktorým odvolací súd v dovolacom konaní nevyhovel návrhu oprávneného na prerušenie konania.

Podľa § 201 O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklúčuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské súdy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov. Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Citované zákonné ustanovenia upravujú funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o odvolaniach vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa. Spôsobilým predmetom odvolacieho konania sú teda len rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Rozhodnutie krajského súdu o nevyhovení návrhu oprávneného na prerušenie konania, vydané v priebehu odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 211 ods. 1 výslovne predpokladá rozhodovanie odvolacieho súdu, napr. aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1, vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa. Odvolací súd sa pri takomto rozhodovaní nestáva súdom prvého stupňa, ale zostáva odvolacím súdom. Napadnuté uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu teda neobsahuje (neuvádza) chybné poučenie o neprípustnosti odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

Oprávnený napadol predmetné uznesenie krajského súdu odvolaním, avšak funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku nie je daná z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané krajským súdom ako súdom prvého stupňa, ale ako súdom odvolacím.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa § 104 ods. 1 O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Keďže na prejednanie odvolania podaného oprávneným proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. V súlade s posledne citovaným ustanovením Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o tomto opravnom prostriedku zastavil bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. Oprávnený zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Povinnému však náhradu trov tohto konania nepriznal, lebo v tomto konaní mu žiadne nevznikli a ani nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.